

Sygn. akt III KK 308/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

Protokolant Łukasz Biernacki

w sprawie D. K.

ukaranego z art. 119 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, bez udziału stron, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 10 sierpnia 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w S.

z dnia 3 marca 2017 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 3 marca 2017 r., sygn. akt II W (...), Sąd Rejonowy w S. uznał obwinionego D. K. za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 19 stycznia 2017 r. około godziny 20.35 w Z. ul. B. w sklepie V., dokonał kradzieży dwóch piw marki Żubr w butelce o pojemności 0,5 litra, opakowania twarogu, 0,17 kg kielbasy wielkopolskiej, 0,16 kg płatów

marynowanych, reklamówki, wódki lubelskiej cytrynowej w butelce, powodując straty łączne w kwocie 27, 23 zł na szkodę sklepu, tj. wykroczenia z art. 119 § 1 k.w. i za ten czyn wymierzył mu karę 30 dni aresztu. Zwolnił obwinionego od opłaty i kosztów sądowych.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się 15 marca 2017 r.

Kasację od tego orzeczenia, na korzyść D. K., wywiódł Prokurator Generalny, zaskarżając wyrok w całości. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa procesowego określonego w art. 93 § 1 k.p.w., polegające na rozpoznaniu sprawy o czyn z art. 119 § 1 k.w. w postępowaniu nakazowym i orzeczeniu wobec obwinionego D. K. kary aresztu, a zatem kary nieprzewidzianej w tym przepisie. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył:

Podniesiony w kasacji zarzut jest oczywiście zasadny. Zaistniały zatem przesłanki do uwzględnienia kasacji w całości, w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. na posiedzeniu bez udziału stron.

Zgodnie z art. 119 k.w., kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Natomiast w myśl art. 93 § 1 k.p.w., sąd może wydać, na posiedzeniu bez udziału stron, wyrok nakazowy w sprawach o wykroczenia, w których wystarczające jest wymierzenie kary nagany, grzywny albo ograniczenia wolności. Wynika stąd, że nie było dopuszczalne orzeczenie wyrokiem nakazowym kary aresztu. Wymierzenie jej w niniejszej sprawie za czyn z art. 119 k.w. rażąco naruszyło przepis art. 93 § 1 k.p.w., i co oczywiste, w sposób istotny wpłynęło na treść wydanego orzeczenia.

Przekonanie Sądu I instancji o celowości wymierzenia obwinionemu kary aresztu za popełnione wykroczenie powinno było przesądzić o odstąpieniu od orzekania w trybie nakazowym i skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie zwyczajnym.

Z powyższych względów, w uwzględnieniu wniosku Prokuratora Generalnego Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.

r.g.